NORAKSTS
Lieta Nr.A420522810
SKA – 555/2011

S P R I E D U M S

Rīgā 2011.gada 12.augustā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators J.Neimanis
senatore V.Krūmiņa
senatore I.Skultāne

piedaloties pieteicējai *N.S.* un viņas pārstāvei *I.E.*,
atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas bāriņtiesas pilnvarotajām pārstāvēm *I.B.* un *E.F.*,
trešajai personai *A.S.* un viņa pārstāvei *S.L.*,
trešās personas *V.S.* sevišķajam aizbildnim *A.J.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *N.S.* pieteikuma par Rīgas domes Rīgas bāriņtiesas 2009.gada 7.decembra lēmuma atcelšanu, sakarā ar *N.S.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 31.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas bāriņtiesa ar 2009.gada 7.decembra lēmumu atjaunoja *A.S.* dēla aprūpes tiesības, kuras bija atņemtas ar Vītiņu pagasta bāriņtiesas 2009.gada 11.jūnija lēmumu.

[2] Pieteicēja, dēla māte *N.S.* iesniedza pieteikumu par administratīvā akta atcelšanu.

[3] Tiesa lietā pieaicinājusi kā trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem atbildētājas pusē dēla tēvu un dēlu. Dēlam ar bāriņtiesas lēmumu iecelts sevišķais aizbildnis tiesas procesā.

[4] Administratīvā apgabaltiesa ar 2011.gada 31.janvāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Tiesas spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Rīgas bāriņtiesa ir ievērojusi administratīvā akta izdošanas formālos un procesuālos priekšnoteikumus. Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 22.pantu un 55.panta pirmo daļu bāriņtiesas, kuras darbības teritorijā ir deklarēta bērna vecāku dzīvesvieta, kompetencē ietilpst izlemt par bērna aprūpes tiesību atjaunošanu. Dēla tēvs ir mainījis dzīvesvietu uz Rīgu, tādēļ Rīgas bāriņtiesas kompetencē ietilpa izlemt par bērna aprūpes tiesību atjaunošanu.

[4.2] Bāriņtiesa ir pamatoti pieņēmusi dēla tēva iesniegumu par bērna aprūpes tiesību atjaunošanu. Šādam iesniegumam nav jābūt motivētam vai jāsatur plaša argumentācija.

[4.3] Rīgas bāriņtiesa nav vērtējusi Vītiņu pagasta bāriņtiesas lēmuma tiesiskumu, bet sadarbojusies ar to, izprasot bērna aprūpes tiesību atņemšanas lietu.

[4.4] Rīgas bāriņtiesa ir ievērojusi Bāriņtiesu likuma 22.panta ceturto daļu un Civillikuma 203.panta pirmo un trešo daļu.

Bāriņtiesa ir skaidrojusi, vai ir zuduši iemesli, kuru dēļ dēla tēvam tika atņemtas vecāku aprūpes tiesības. Bāriņtiesa lēmumā konstatējusi, ka Vītiņu pagasta bāriņtiesas lēmumā norādītie aprūpes tiesību atņemšanas iemesli nepastāv, kas ir pietiekams pamats aprūpes tiesību atjaunošanai. Vītiņu pagasta bāriņtiesas lēmums par dēla aprūpes tiesību atņemšanu bija pamatots ar Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 3.punktu, proti, vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību, un Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punktu, proti, bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāka vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ). Taču Rīgas bāriņtiesa neguva pierādījumus, kas minēto apstiprinātu. Rīgas bāriņtiesa konstatējusi, ka dēla tēvs vēlas aprūpēt savu dēlu, tikties un audzināt, sadarbojas ar sociālo dienestu un apmeklē nodarbības, regulāri maksā uzturlīdzekļus bērna uzturam, pērk apģērbu, pārtiku un

rotaļlietas. Bērna tēvs ir savu dzīvesvietu iekārtojis tā, lai tur varētu uzturēties bērns. Rīgas bāriņtiesa nekonstatēja, ka bērns vecāka vainas dēļ būtu atradies veselībai un dzīvībai bīstamos apstākļos, ka tēvs būtu vardarbīgi izturējies pret dēlu, nekonstatēja ne fizisku, ne emocionālu vardarbību. Arī bāriņtiesas veiktās pārbaudes laikā, ne tiesas sēdē netika konstatēti apstākļi, kas laika periodā starp abu bāriņtiesu lēmumiem vai tiesvedības laikā liecinātu par jebkādu vardarbību pret bērnu un pieteicēju. Ir konstatējams konflikts starp pieteicēju un dēla tēvu, taču nav pamata norādīt, ka nesaskaņas starp vecākiem nostāda bērnu tādā stāvoklī, ka tas apdraud bērna dzīvību un veselību. Turklāt tiesas sēdē konstatēts, ka pieteicējas attieksme ir noraidoša, nav vērsta uz konflikta atrisināšanu, nav pretimnākoša. Pieteicēja nevēlas un necenšas sekmēt attiecību uzlabošanos starp vecākiem, kā arī kategoriski atsakās sekmēt un veicināt dēla tēvam jebkādu prasmju un iemaņu rašanos saistībā ar bērna audzināšanu un savstarpējas komunikācijas nodrošināšanu vispārpieņemtā cilvēciskā veidā bez psihologa un tiesu izpildītāja klātbūtnes. Lietā nav gūti apstiprinājumi, ka dēla tēvs ir atkarīgs no alkohola. Nav saprātīga pieteicējas prasība, lai dēla tēvs to pierādītu, jo negatīva fakta pierādīšana nav iespējama. Turpretī atkarība no alkohola kā pozitīvs fakts ir pierādāms ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, kurus lietā nav iesniegusi ne pati pieteicēja, ne arī kuri ir apstiprinājušies ar citiem pierādījumiem. Lietā nav būtiskas nozīmes tam, vai tiešām ir bijuši Vītiņu pagasta bāriņtiesas lēmumā norādītie apstākļi aprūpes tiesību atņemšanai, un tie ir zuduši, vai tomēr Vītiņu pagasta bāriņtiesa ir kļūdījusies un tādi nemaz nepastāvēja. Lietā ir svarīgi, ka uz Rīgas bāriņtiesas pārbaudes veikšanas brīdi nav konstatējami apstākļi, kas liegtu aprūpes tiesības atjaunot. Gluži pretēji, lietā nodibinātais par dēla tēva vēlmi veikt aprūpi un faktiskajām darbībām aprūpes tiesību īstenošanā liecina par labu dēla tēvam un sekmē viņam labvēlīga lēmuma pieņemšanu. Tas, ka dēla tēvs atsauca savu pieteikumu tiesā par Vītiņu pagasta bāriņtiesas lēmuma atcelšanu, nav pamats uzskatīt, ka viņš zaudējis tiesības pārvērtēt savu rīcību, savas kļūdas, nepieciešamību pēc kontakta ar bērnu, un pēc kāda laika likumā noteiktā kārtībā mēģināt aprūpes tiesības atgūt. Pieteicējas teiktais, ka pieteicējs neprot komunicēt ar bērnu, neprot viņu audzināt un neizprot viņa vecumposma īpatnības un vajadzības, nevar kalpot par pamatu aprūpes tiesību liegšanai.

Bāriņtiesa ir pieprasījusi un saņēmusi sociālā dienesta atzinumu. Sociālais dienests atzinis, ka bērnam ir iespējams atgriezties tēva aprūpē, tēvs spēj nodrošināt atbilstošu vidi gan fiziskajai, gan intelektuālajai attīstībai, taču īpaši norādīts uz

vecāku savstarpējām konfliktējošām attiecībām un to negatīvo ietekmi uz bērnu. Savstarpējo konfliktu dēļ vecāki nespēj vienoties par bērna audzināšanu. Atzinumā pozitīvi novērtēta tēva vēlme ar speciālistu palīdzību uzlabot attiecības ar pieteicēju, kā arī papildus apgūt bērna vajadzības un audzināšanas jautājumus. Sociālais dienests nav pārkāpis savas kompetences robežas un nav sniedzis atzinumu, kurā būtu norādīts par aprūpes tiesību atņemšanas iemeslu pastāvēšanu vai zudumu. Lai sniegtu nepieciešamo atzinumu, Sociālais dienests pats noskaidro atzinuma sniegšanai nepieciešamo informāciju. Turklāt bāriņtiesai, pieņemot lēmumu, atzinums nav saistošs. Bāriņtiesa izvērtē visu lietā iegūto un noskaidroto informāciju un arī visus lietas dalībnieku sniegtos paskaidrojumus to kopsakarā. Nav pamatota pieteicējas prasība, ka lietā bija obligāti jāiesaista bērna un mātes dzīvesvietas sociālie dienesti. Ņemot vērā, ka lietā atzinums sniedzams par to, vai bērns var atgriezties vecāka aprūpē, tad lietā svarīgi noskaidrot sociālā dienesta viedokli tieši par konkrēto vecāku un tieši par tajā brīdī konstatējamām iespējām – gan materiālām, gan emocionālam un psiholoģiskām. Lietā nav pamata aizdomām, ka dēla tēvs aprūpes tiesības izmanto ļaunprātīgi, vai būtu kādi apstākļi, kas liegtu bērnam palikt tēva aprūpē tēva dzīvesvietā. Tiesa kā nepamatotu noraidīja pieteicējas argumentu, ka tēvam nav dzīvesvietas, jo viņš to nevar ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem pierādīt. No lietas materiāliem konstatēts, ka sociālais dienests ir apsekojis tēva dzīvesvietu, tā ir atbilstoša, lai tajā spētu uzturēties tēvs kopā ar dēlu. Tiesai nav šaubu, ka viņš savā dzīvesvietā ir sasniedzams neatkarīgi no tā, ka viņš tur nav deklarēts vai viņam nav noslēgts īres līgums.

[4.5] Nav pamatoti pieteicējas iebildumi, ka pieteicējai tiesas procesā liegtas tiesības īstenot savas dabiskā aizbildņa un likumiskā pārstāvja funkcijas, jo dēlam tiesas procesā iecelts sevišķais aizbildnis. Pieteicēja, tāpat kā bērna tēvs, atbilstoši Civillikuma 177. un 223.pantam ir sava nepilngadīgā bērna dabiskie aizbildņi un viņi ir tiesīgi pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās. Taču atbilstoši Administratīvā procesa likuma 21.panta otrajai daļai, ja tiesa uzskata, ka nepilngadīgās personas likumisko pārstāvju vai likumisko pārstāvju un nepilngadīgās personas intereses ir savstarpēji atšķirīgas, tā pēc sava ieskata, izprasot bāriņtiesas viedokli, par nepilngadīgās personas pārstāvi var noteikt arī citu personu vai lūgt bāriņtiesu iecelt nepilngadīgajai personai sevišķo aizbildni šīs personas tiesību un interešu aizsardzībai konkrētā lietā. Tā kā starp bērna vecākiem pastāvēja konfliktējošas attiecības, strīds par aprūpes tiesībām bērna tēvam, kas liecina par

bērna vecāku atšķirīgajām interesēm, bērna tiesības un tiesiskās intereses lietā nevar pārstāvēt kāds no vecākiem. Šādā situācijā bērnam ir iespēja piedalīties attiecīgās lietas izspriešanā ar sevišķā aizbildņa starpniecību.

[4.6] Pieteicējai šajā lietā nav uzlikts pierādīšanas pienākums. Pieteicēja ir izteikusi tiesai nekonkrētu lūgumu savākt lietā nepieciešamos pierādījumus, kurus nav savākusi iestāde. Šāds lūgums pamatoti atstāts bez ievērības, jo Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturtā daļa un 150.pants neprasa, lai tiesa norādītu pieteicējai, kādi tieši pierādījumi būtu tieši iesniedzami, lai apstiprinātu pieteicējas viedokli. No Administratīvā procesa likuma 150. panta trešās daļas izriet pieteicējas pienākums līdzdarboties.

[5] Pieteicēja iesniegusi kasācijas sūdzību. Tā pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tiesneša lēmums iecelt dēlam sevišķo aizbildni šajā lietā ir pretrunā ar Administratīvā procesa likuma 21.panta otro daļu, jo tiesneša lēmumā nav argumentu, kā pieteicējas intereses var būt atšķirīgas no dēla interesēm, jo tēvs ir bijis vardarbīgs pret pieteicēju un bērnu, atstājis ģimeni, ļaunprātīgi izmantojis vecāka tiesības un nav piedalījies bērna aprūpē.

[5.2] Tiesa liegusi dēlam izmantot procesuālās tiesības lietā, jo dēlu atzinusi par trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem, pieaicinot atbildētājas pusē. Tiesa nav argumentēti atbildējusi uz šo pieteicējas iebildumu, tādēļ pieļāvusi būtisku procesuālo pārkāpumu.

[5.3] Nav bijusi pareiza tiesas rīcība jautājuma izlemšanu par sevišķā aizbildņa iecelšanu uzticēt iestādei, kuras lēmuma tiesiskums tiek pārbaudīts šajā lietā.

[5.4] Tiesa nepamatoti atteikusi izprasīt rakstveida dokumentus, pārnesot pierādīšanas pienākumu uz pieteicēju.

[5.5] Lietā nav piemērotas starptautiskās bērnu tiesību aizsargājošās normas un Labklājības ministrijas metodiskie noteikumi.

[5.6] Lieta nepamatoti izskatīta bez pieteicējas piedalīšanās apelācijas instances tiesas sēdē, lai gan bija pieteikts motivēts lūgums atlikt lietas izskatīšanu. Tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 269.panta pirmās daļas 1.punktu un 14.[1]pantu.

[6] Atbildētāja sniegusi paskaidrojumu par pieteicējas kasācijas sūdzību, uzskatot, ka tā nav pieļaujama juridiska pamatojuma trūkuma dēļ. Pieteicēja nav norādījusi, kā izpaužas konkrētu tiesību normu pārkāpums un kā tiesai vajadzēja tiesību normas piemērot. Papildus atbildētāja norādījusi tālāk minētos argumentus.

[6.1] Tiesnese pamatoti noteikusi dēlam trešās personas statusu un lūgusi iecelt bāriņtiesai sevišķo aizbildni tiesas procesā. Ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem pierādīts, ka tēva un pieteicējas starpā ir konflikts, kas skar bērna audzināšanu un saskarsmi ar bērnu. Tādēļ bērnu nevar pārstāvēt lietā kāds no vecākiem. Tiesas spriedumā tas detalizēti pamatots.

[6.2] Kasācijas sūdzībā nav norādīts, kādus dokumentus pieteicējasprāt tiesa nav izprasījusi un kurus vajadzēja izprasīt, un kā tas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas. Tiesa pamatoti norādījusi uz Administratīvā procesa likuma 150.panta trešajā daļā minēto pieteicējas līdzdarbošanās pienākumu.

[6.3] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 269.pantu tiesai nav pienākuma atlikt lietas izskatīšanu, ja nav ieradies kāds no procesa dalībniekiem. Tiesa spriedumā ir izvērtējusi nepieciešamību lietas izskatīšanu atlikt.

Motīvu daļa

[7] Senāts jau iepriekš līdzīgā lietā ir tulkojis Administratīvā procesa likuma 21.panta otro daļu kopsakarā ar Civillikuma 177. un 223.pantu un norādījis, ka lai arī vecāki ir sava nepilngadīgā bērna dabiskie aizbildņi, un viņi ir tiesīgi pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās, tomēr gadījumā, ja nepilngadīgās personas likumisko pārstāvju vai likumisko pārstāvju un nepilngadīgās personas intereses ir savstarpēji atšķirīgas, tiesa pēc sava ieskata, izprasot bāriņtiesas viedokli, par nepilngadīgās personas pārstāvi var noteikt arī citu personu vai lūgt bāriņtiesu iecelt nepilngadīgajai personai sevišķo aizbildni šīs personas tiesību un interešu aizsardzībai konkrētā lietā *(sk. Senāta 2009.gada 3.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-428/2009 11.punktu).* Tiesa lēmumā arī ir argumentējusi, kā izpaužas atšķirīgās dēla tēva un pieteicējas intereses un kādēļ dēlam ieceļams sevišķais aizbildnis šajā lietā.

[8] Senāts nekonstatē, ka dēlam būtu liegtas procesuālās tiesības izskatāmajā lietā gan faktiski, gan ar lēmumu par trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem atbildētājas pusē procesuālā statusa piešķiršanu. Tā kā pieteicēja prasa

administratīvā akta atcelšanu, kurš skar dēla aizgādību, tad saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 28.panta pirmo daļu dēls bija pieaicināms lietā trešās personas statusā, jo tiesas spriedums varēja skart viņu. Tā kā dēlam nav šajā gadījumā patstāvīgu prasījumu, tad viņam pamatoti piešķirts trešās personas statuss bez patstāvīgiem prasījumiem. Dēls pieaicināts atbildētājas pusē, jo pieteicēja prasa administratīvā akta atcelšanu, kas ir labvēlīgs dēlam, jo rada situāciju, ka juridiski aprūpes tiesības ir abiem vecākiem.

[9] Tiesa nav kļūdījusies, uzticot sevišķā aizbildņa iecelšanu bāriņtiesai, kuras lēmuma tiesiskums tiek pārbaudīts šajā lietā. Administratīvā procesa likuma 21.panta otrajā daļā minēto bāriņtiesu noteic tiesa. Bāriņtiesu likums tieši nenoteic bāriņtiesu piekritību lietās par sevišķā aizbildņa iecelšanu, lai gan saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 26.panta piekto daļu bāriņtiesām ir piešķirtas sevišķā aizbildņa iecelšanas kompetence. Senāta ieskatā, piekritīgā bāriņtiesa noteicama pēc Bāriņtiesu likuma 55.panta, ja sevišķo aizbildni ieceļ bērna aprūpes tiesību atņemšanas vai atjaunošanas lietās. Sevišķā aizbildņa iecelšanas jautājums ir cieši saistīts ar pamata lietu par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vai atjaunošanu. Izskatāmajā lietā tā ir Rīgas bāriņtiesa.

Senāts iepriekš ir atzinis, ka saskaņā ar Civillikuma 242.pantu bāriņtiesa nevar iecelt par sevišķo aizbildni kādu no saviem darbiniekiem (sk. *Senāta 2009.gada 3.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-428/2009 11.punktu).* To bāriņtiesa ir ievērojusi, jo nav iecēlusi par sevišķo aizbildni savu darbinieku.

[10] Kasācijas sūdzībā uzsvērts, ka tiesa nepamatoti atteikusi izprasīt rakstveida dokumentus, pārnesot pierādīšanas pienākumu uz pieteicēju. Šajā jautājumā Senāts konstatē, ka pieteicējai bijušas domstarpības ar tiesu, vai lietā nepieciešami pilnīgi visi administratīvās lietas dokumenti, ieskaitot arī administratīvās lietas par aprūpes tiesību atņemšanu bērna tēvam dokumenti. Tiesa pieteicējas lūgumu noraidījusi, jo atzinusi, ka lietā nav nepieciešami dokumenti no lietas par aprūpes tiesību atņemšanu bērna tēvam, jo izskatāmajā lietā pārbauda administratīvā akta, ar kuru aprūpes tiesības atjaunotas, tiesiskumu. Senāts šādu tiesas lēmumu atzīst par pareizu, jo Administratīvā procesa likuma 223.panta sestā daļa noteic, ka gadījumā, ja administratīvā procesa dalībnieki norāda uz pierādījumiem un tiesa atzīst, ka tie nepieciešami, tiesa var uzdot tos iesniegt. Tiesai nav pienākuma uzdot iesniegt tiesai

nekonkrētus pierādījumus, jo likums paredz, ka pieprasītājam ir jānorāda uz tādiem. Šādām norādēm ir jābūt precīzām. Turklāt likums paredz, ka tiesa vērtē šādu izprasāmo pierādījumu nepieciešamību. Pierādījumi ir nepieciešami, ja tiem ir nozīme lietas izspriešanā (Administratīvā procesa likuma 149.pants). Pieteicēja kasācijas sūdzībā norāda, ka lietā nav iesniegti dokumenti, „kas runā pretim bāriņtiesas pieņemtajam lēmumam". Pieteicēja arī te nekonkretizē, kuri rakstveida pierādījumi tie būtu.

[11] Senāts noraida pieteicējas kasācijas sūdzības argumentu, ka lietā nav piemērotas starptautiskās bērnu tiesību aizsargājošās normas un Labklājības ministrijas metodiskie noteikumi, kas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas. Pirmkārt, pieteicēja kasācijas sūdzībā nenorāda uz konkrētām normām, kuras vajadzēja, bet netika piemērotas, un nenorāda, kā šo normu piemērošana ietekmētu tiesas spriedumu. Tādējādi šāds kasācijas sūdzības arguments ir nepieļaujams. Vienlaikus Senāts konstatē, ka tiesa ir piemērojusi pareizo tiesību normu, t.i., normu, uz kuru pamata izdots pārsūdzētais administratīvais akts (Bāriņtiesu likuma 22.panta otro un ceturto daļu), kā arī pārbaudījusi, vai lēmumā minētais pamatojums attaisno nolemto.

[12] Administratīvā procesa likuma 214.panta pirmā daļa noteic, ka gadījumā, ja uz tiesas sēdi nav ieradies kāds no administratīvā procesa dalībniekiem, tiesa sāk lietas izskatīšanu, ja vien saskaņā ar likuma 268. vai 269.pantu nav pamats to atlikt. Administratīvā procesa likuma 269.panta pirmās daļas 1.punkts paredz, ka tiesa *var* atlikt lietas izskatīšanu, ja tā atzīst, ka nav iespējams izskatīt lietu tāpēc, ka nav ieradies kāds administratīvā procesa dalībnieks, liecinieks, eksperts vai tulks vai pastāv citi svarīgi iemesli. Pretstatā likuma 268.pantā minētajiem iemesliem, kuru dēļ ir pienākums atlikt lietas izskatīšanu, 269.pantā ir minēti iemesli, kuru dēļ tiesa var apsvērt, vai lieta izskatāma, vai tās izskatīšana atliekama. 269.pantā minēto apstākļu dēļ obligāti lietas izskatīšana nav jāatliek, tādēļ tiesas lēmums turpināt lietas izskatīšanu bez pieteicējas klātbūtnes nav prettiesisks. Tiesa nav pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 14.[1]pantu, jo pieteicējai ir bijušas pienācīgas iespējas izteikt savu viedokli un iesniegt pierādījumus. Pieteicējai bija paziņots par tiesas sēdes laiku un vietu un tādējādi sniegta iespēja izteikt savu viedokli un iesniegt pierādījumus; pieteicēja varēja arī piedalīties tiesas sēdē ar pārstāvja starpniecību, ja

uzskatīja, ka tās prombūtne un personiska nepiedalīšanās tiesas sēdē varētu kaut kādā veidā kaitēt viņas interesēm un tiesībām.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 31.janvāra spriedumu, bet *N.S.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	*(paraksts)*	J.Neimanis
Senatore	*(paraksts)*	V.Krūmiņa
Senatore	*(paraksts)*	I.Skultāne

NORAKSTS PAREIZS

Senators J.Neimanis
Rīgā 2011.gada 12.augustā